

တက္ကသိုလ်

နေပင်းအောင်

ဝစ်အင်း : ဇွဲ.ရှောင် : ယိုးလန်

သေမင်းတမန်
ဗျတ်စောင်းသံ

ပထမပိုင်း

အဆုံး (၁)

စောင်းတော်ရှင်သခင်ပ

နေဝန်းနီနီကြီးသည် အနောက်မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအတွင်းဆီသို့
ငုပ်လျှိုးကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

နေရောင်ခြည်များသည် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ ဆုတ်ရုပ်ထွက်
ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ယူနန်မြစ်အတွင်းရှိ ဝါးဖောင်တစ်ခုပေါ်တွင် လှပသေသပ်
စွာ ဆောက်ထားသော အိမ်ငယ်ကလေး၏ တံစက်မြိတ်အစွန်း နှစ်
ဖက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဖန်မီးအိမ်နှစ်လုံးမှ မီးရောင်များ တောက်
ပလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဖန်မီးအိမ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အလင်းရောင်သည် ဝါး
ဖောင်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကလေးရှေ့၌ ရှိနေသည့်

မဟော်ဂနီရောင် တောက်ပနေသော စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်
တစ်လုံးတို့လည်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မည်သည့် အရာဝတ္ထုမျှ မရှိပါ။

စားပွဲပေါ်တွင်မူ ကတ္တီပါအနီရောင် သေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေ
၏။

ထိုသေတ္တာ၏အနားများအား ရွှေရောင်ဖြင့် လှပစွာ ကွပ်
ထားလေသည်။ သေတ္တာပေါ်တွင် အနီရောင်ကတ္တီပါစဖြင့် ဖုံးအုပ်
ထားသည်။

ရုတ်တရက် အလွန်လှပသော လက်ကလေးတစ်ဖက်က
ကတ္တီပါအနီရောင်စအား ဆွဲဖယ်ရှားလိုက်လေသည်။

ယခု အနီရောင် ကတ္တီပါစသည် ကုလားထိုင်ခုံ၏ နောက်မှ
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်၏။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အလွန်လှပပြေပြစ်သော လက်နှစ်
ဖက်ဖြင့် သေတ္တာ၏အဖုံးအား ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ထိုတွင် ရုတ်တရက် ကြိုးလေးချောင်းတပ်ထားသော ဗျပ်
စောင်းတစ်လက်က သေတ္တာထဲတွင် ဘွားခနဲ တွေ့မြင်ရ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အနီရောင်လက်သည်းဆိုးဆေးများ
ခြယ်သထားသော သွယ်လျှလှပသည့် လက်ချောင်းကလေးများက

ဗျပ်စောင်း၏ ကြိုးများပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ပြေးလွှားဆော့က
စားနေလေသည်။

ထို့ကြောင့် အလွန်ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကောင်းသော
သံစဉ်တစ်ခုသည် ဗျပ်စောင်းထဲမှ လွင့်ပျံ့ထွက်ပေါ်လာလေတော့
သည်။

ဗျပ်စောင်းသံမှာ အလွန်ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာကောင်း
သော သံစဉ်တစ်ခုကို လွင့်ပျံ့နေစေ၏။

ထို့အတူ ဗျပ်စောင်းကို တီးခတ်နေသော မိန်းကလေး၏
မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အယောင်များ
ကို တွေ့မြင်နေရလေသည်။

သူမ၏အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိဦးမည်ဖြစ်
သည်။

သူမ၏မျက်နှာသည် အလွန်တရာလှပသော မျက်နှာဖြစ်
သည်။

သို့သော် ...

ရုတ်တရက် သူမ၏ လှပသောမျက်နှာပေါ်တွင် အေးစက်စက်ဟန်မူရာမျိုး ပေါ်လွင်လာလေသည်။

ထိုအခါ သူမ၏ ဗျပ်စောင်းတီးခတ်နေသော လက်ချောင်းကလေးများမှာ ဗျပ်စောင်းပေါ်၌ လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

ယင်းသို့ လက်ချောင်းကလေးများအား လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ဗျပ်စောင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော သံစဉ်မှာ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် သံစဉ်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေတော့သည်။

ရုတ်တရက် ကန်ရေပြင်သည်လည်း လှုပ်ရှားလူးလွန်လာ၏။

တစ်ခဏအကြာ ...

‘ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း’

ကန်ရေပြင်မှာ လှိုင်းလုံးကြီးများ ဖြစ်ပေါ်လာကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှုပ်ရှားလာလေ၏။

ဝါးဖောင်ပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော အိမ်ကလေး၏ တံစက်မြိတ်အစွန်းနှစ်ဖက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဖန်မီးအိမ်နှစ်လုံးကလည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခါယမ်းလှုပ်ရှားလာ၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် မိန်းကလေးက ဗျပ်စောင်းတီးခတ်ခြင်း
ကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့် ဗျပ်စောင်းသံစဉ်များလည်း တိခနဲ ရပ်ဆိုင်း
သွားလေသည်။

မိန်းကလေး၏ ကန်ရေပြင်အား စိုက်ကြည့်နေသော မျက်
လုံးအစုံတွင် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ဆီက အဖြစ်အပျက်များအား ထင်
ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်နေရဆဲပင်။

ဤနေရာသည် ယူနန်နယ်စပ်ရှိ လွင်ပြင်တစ်ခု ဖြစ်၏။ လွင်
ပြင်ထဲတွင် သစ်သားအိမ်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေသည်။

အိမ်ကလေးရှေ့တွင် အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းက
လေးတစ်ယောက်က အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားလေးတစ်
ယောက်အား ရေမိုးချိုးပေးနေသည်။

ယင်းအချိန် အိမ်ရှေ့ဆီမှ သူမ၏မိခင်ဖြစ်သူ၏ အသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကို ဖူချင်းလွေ ... ရှင် ကျွန်မသားသမီးအတွက် ဘာမှ
မစဉ်းစားတော့ဘူးလားရှင်”

ဖူချင်းလွေက ပြုံးလိုက်သည်။

“အို ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါက ငါ့သားသမီး
တွေအတွက် မစဉ်းစားဘဲ နေပါ့မလား”

ဇနီးဖြစ်သူက ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

သူမက ဖူချင်းလွေအား စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရှင်က စဉ်းစားတယ်သာပြောတာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီဗျပ်
စောင်းကြီးရှေ့မှာပဲ ထိုင်ပြီး တစ်နေ့ကုန် နှိုက်ချွတ်နေတာပဲ၊ နေပါဦး
... ဒီဗျပ်စောင်းကြီးက ဘာများ ထူးခြားနေလို့လဲ”

ဖူချင်းလွေက မိမိရှေ့ရှိ ဗျပ်စောင်းအား ငုံ့ကြည့်ကာ ပြုံး
လိုက်သည်။

သူ၏အပြုံးသည် အလွန်တရာကျေနပ်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်
၏။

“ကျင်းမေ ... မင်းဟာ လက်နက်ပါရဂူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇနီး
ဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

ကျင်းမေက မျက်လုံးပြူးကာ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသည် ဗျပ်စောင်းကိုတစ်လှည့် ဖူချင်းလွေကို တစ်လှည့်

ကြည့်ကာ နားမလည်စွာဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လို ... ရှင်က ဒီဗျပ်စောင်းကို လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးထားတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”

ဖူချင်းလွေက ရယ်မောလိုက်၏။

“ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူး ... ဟုတ်ကိုဟုတ်တာ၊ ကျုပ်က ဒီဗျပ် စောင်းကို အလွန်အစွမ်းထက်တဲ့ လက်နက်တစ်မျိုးအဖြစ် တီထွင် ထားတာလေ”

ကျင်းမေမှာ အလွန်အံ့သြသွားမိလေသည်။ သူမသည် ဗျပ် စောင်းအား တစ်ချက်တီးကြည့်လိုက်။

ဗျပ်စောင်းမှာ အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူမက ဖူချင်းလွေအား မော့ကြည့်ကာ မျက်မှောင် တစ် ချက် ကုတ်လိုက်သည်။

“ရှင့်ရဲ့ဗျပ်စောင်းက သာမန် ဗျပ်စောင်းတစ်လက်လိုပါ လား ... ဘယ်မှာ လက်နက်ဖြစ်လို့လဲ”

ဖူချင်းလွေက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီမှာ ကျင်းမေ ... မင်းဟာ သိုင်း လောကမှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက် ဖြစ်ပြီး ညံ့လှချည်လားကွ”

ကျင်းမေက ဖူချင်းလွေ၏စကားကြောင့် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်ကကော ကျွန်မကို ရှင် တီထွင်တဲ့လက်နက်အကြောင်း ဘာများပြောလို့လဲ၊ တကယ်ဆိုရင် ကိုယ့်မိန်းမကို ပြောပြထားသင့်တာပေါ့ရှင်”

ဖူချင်းလွေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က မင်းကို မပြောပြခဲ့မိတာတော့ အပြစ်ရှိပါတယ်”

ကျင်းမေက သူ့အား မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ... ဒါဆိုရင် အခု ဒီဗျပ်စောင်းအကြောင်း ရှင်းပြတော့လေ”

ဖူချင်းလွေက ပြုံး၍ ဗျပ်စောင်းအား အနီရောင်သေတ္တာထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် တယုတယ ပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုလို့ရအောင် တီထွင်ထားတာလေ၊ ဒီဗျပ်စောင်းကို ကြည့်ရင် သာမန်ဗျပ်စောင်းလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဗျပ်စောင်းကို အတွင်းအားထည့်ပြီး ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း တီးခတ်မယ်ဆိုရင် တီးခတ်သူရဲ့ အတွင်းအား

ကောင်းသလောက် အသံကြားရသူအတွက် နားစည်ကွဲပြီး သေဆုံး
စေနိုင်တယ်”

သူက စကားဆက်ပြောသည်။

“နောက်ပြီး ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတွေတောင်မှ ဒီ
ဗျပ်စောင်းက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ အတွင်းအားရဲ့ ရိုက်ခတ်မှုကြောင့်
ကျိုးပဲ့ ကြေမွသွားနိုင်တယ်”

ကျင်းမေက အလွန်အံ့သြသွားလေသည်။ ပြီးတော့ သူမက
ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်းလိုက်၏။

“ဟာ ... ဒါဆိုရင် အင်မတန် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ
ကိုး”

ဖူချင်းလွေသည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏ သူက ကျင်းမေအား
ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းထဲမှာ အလွန် လျှို့ဝှက်တဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခုလည်း ထည့်သိမ်းထားသေးတယ်”

ကျင်းမေက မျက်မှောင်တစ်ဖန်ကုတ်လိုက်ပြန်၏။ သူမ
သည် ဖူချင်းလွေအား စိတ်ဝင်တစား စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလျှို့ဝှက်ချက်လဲဟင်”

ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်းအား လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ရှင်း

ပြလိုက်လေသည်။

“ဒီဗျပ်စောင်းထဲမှာ ဂိုဏ်းအသီးသီးက ကျော်ကြားနေတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို ရေးသားဖော်ပြထားတယ်၊ နောက်ပြီး အဲဒီ သိုင်းကွက်တွေရဲ့ ဟာကွက်တွေကိုလည်း ဖော်ပြပေးထားတယ်”

ကျင်းမေ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားရလေသည်။

“အို ... ရှင်က တကယ့်ကို စိတ်ကူးကောင်းတာပဲကိုး၊ ဟုတ်တယ်၊ သိုင်းကွက်တိုင်းမှာ ဟာကွက်ဆိုတာ ရှိနေစမြဲပါပဲ၊ ဒါကို ဘယ်သူကမှ ဂရုပြုမလေ့လာခဲ့ကြဘူး”

ဖူချင်းလွင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... တကယ်လို့သာ ဂိုဏ်းအသီးသီးက ဒီ ဟာကွက်တွေအကြောင်းကို သိခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဂိုဏ်းရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ပြုပြင်လို့ရတယ်၊ တစ်ခါ သူများဂိုဏ်းရဲ့ အားနည်းချက်ကို အနိုင်ယူလို့ရတယ်”

ကျင်းမေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် နားလည်သည့် လက္ခဏာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ဪ ... ရှင်က ဒါကြောင့် ဒီဗျပ်စောင်းကို တီထွင်ဖို့ အတွက် လူသူမနီးတဲ့လွင်ပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တာကိုး”

ဖူချင်းလွင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်”

ကျင်းမေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်သော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဒီဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေမိတယ်”
ဖူချင်းလွေက သူမအား နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်
လေသည်။

“နေပါဦး ... မင်းက ဘာဖြစ်လို့ စိုးရိမ်နေတာလဲ”
ကျင်းမေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ရှင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သိုင်းလောကသားတွေဟာ
သိုင်းပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အင်မတန် လောဘရမ္မက်ကြီးတတ်
ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ရှင် ဒီဗျပ်စောင်း တီထွင်ခဲ့တာကိုသာ သိသွားကြ
ရင် ကျွန်မတို့ဆီကို စုပြုံရောက်လာကြမှာ သေချာတယ်”

ဖူချင်းလွေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စအတွက် ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဒီကိစ္စကို သိလို့
ကြိုတင်စဉ်းစားပြီးသားပါ”

ကျင်းမေ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ရှင်က ဘယ်လိုစဉ်းစားထားတာလဲ”

ဖူချင်းလွေက သူမအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

အတွင်းခန်းထဲမှ ထွက်လာသော သားနှင့်သမီးအား လှမ်းကြည့်လိုက်
၏။

“ငါ့ရဲ့ သမီးနဲ့သားကို ဒီလို လွင်ပြင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး
ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီလက်နက်ကို ဘုရင့်ဆီ
ကို ဆက်သမယ်၊ ပြီးရင် ကျုပ်တို့ မြို့ထဲမှာ ပြန်အခြေချပြီး သူတို့ကို
ပညာသင်ပေးရမယ်”

ကျင်းမေ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်ဝမ်းသာသည့် ဟန်မူ
ရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

သူမက ပြုံး၍ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်၏။

“အင်း ... ဒါမှလည်း ကျွန်မတို့မိသားစုအတွက် ဘာအန္တရာယ်မှ
စိုးရိမ်စရာမရှိတော့မှာပေါ့၊ နောက်ပြီး တိုင်းပြည်အတွက်
လည်း ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးကမှ လာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးလို့
မရတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ရှင့်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ တကယ်မွန်မြတ်လှပါ
ပေတယ်၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်အတွက် ဂုဏ်ယူမိတယ်လေ”

ယင်းအချိန် ...

သမီးဖြစ်သူက အနီးသို့ ကပ်လာကာ ဦးညွတ်ဂါရဝပြု၍
ချိုလွင်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေ ... သမီးကလည်း ဖေဖေလို တိုင်းပြည်ကို အကျိုး

ပြုပေးနေတဲ့ လက်နက်ပါရဂူတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးဖြစ်တာကို ဂုဏ်
ယူမိပါတယ်”

ဖူချင်းလွေက အားပါးတရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား ... ငါ့သမီး ဖူယိုတာကတော့ တကယ့်
အာဂသမီးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဖေဖေသင်ပေးတဲ့အတွင်းအားကိုကော လေ့ကျင့်
ရဲ့လား”

ဖူယိုတာက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... သမီး နေ့စဉ်မပြတ် လေ့ကျင့်ပါတယ်”

ကျင်းမေက သားဖြစ်သူအား ပွေ့ချီလိုက်သည်။

“သား ဖူနိုင်ဆင်း ... မင်းကိုလည်း မေမေက မမအရွယ်
လောက်ရောက်ရင် သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်နော်”

ဖူနိုင်ဆင်းက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ကျင်းမေသည် တစ်စုံတစ်ရာအား ရုတ်တရက် သတိရလာ
လေသည်။

သူမက ဗျပ်စောင်းအား ငုံ့ကြည့်ကာ ...

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဒီဗျပ်စောင်းကို ဘယ်တော့ ဘုရင့်ဆီမှာ ဆက်
သမှာလဲ”

ဖူချင်းလွေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ဒီဗျပ်စောင်းကို ဘုရင့်ဆီသွားပြီး ဆက်သမယ် ဆိုရင် လမ်းခရီးမှာ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ဝင်လာနိုင်တယ် လေ”

ကျင်းမေက အနည်းငယ် စဉ်းစားက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ဒါဆိုရင် ရှင်က ဘယ်လိုစီစဉ်မှာလဲ”

ဖူချင်းလွေက ပြုံးနေလေသည်။ သူ၏အပြုံးမှာ အလွန် လျှို့ဝှက်သော အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။

ကျင်းမေက သူ့အား မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ကြည့်လိုက်ရင်း

“ရှင် ဘာတွေ ကျိတ်ပြီး ကြံစည်နေပြန်ပြီလဲ”

ဖူချင်းလွေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ကြံစည်တဲ့အလုပ်မျိုးကို ဝါသနာမပါဘူး”

“ဒါဖြင့်”

ဖူချင်းလွေက ပခုံးတစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

“ကျုပ် နေပြည်တော်ကို လူလွှတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်း လိုက်ပြီ။ ဘုရင်မင်းမြတ်က စစ်သည်ရဲမက်တွေကိုလွှတ်ပြီး ဒီဗျပ် စောင်းကို လာယူကြလိမ့်မယ်”

သည်တော့မှ ကျင်းမေက တစ်စုံတစ်ခုအား သတိရဟန်ဖြင့်

“ကျွန်မ သိပြီ၊ ဒါကြောင့် ဟိုတစ်နေ့က အိမ်တော်ထိန်းကြီး
တုလျှံကို နေပြည်တော်လွတ်လိုက်တာကိုး”

ဖူချင်းလွေက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ မျက်ခုံး
ပင့်ကာ ကျင်းမေအား ကြည့်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦး ... တုလျှံ ခရီးထွက်သွားတာကို မင်းက ဘယ်လို
မြင်လို့လဲ”

ကျင်းမေက ခပ်ထေ့ထေ့လေး ပြုံးလိုက်သည်။

“အစကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တုလျှံက စားနပ်ရိက္ခာတွေ
သွားဝယ်တယ်လို့ ထင်နေမိတာ၊ အခုမှပဲ ရှင်က ဒီဗျပ်စောင်းကို
တုရင်မင်းမြတ်ထံ ဆက်သဖို့ အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ
သဘောပေါက်မိတယ်”

ဖူချင်းလွေက မျက်ခုံးပင့်ကာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... ငါ့မိန်းမက တကယ်ညာဏ်ကောင်း
တာပဲကိုး”

ကျင်းမေက ပြုံးလိုက်လေသည်။ သူမက ပြတင်းပေါက်မှ
တစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... နေတောင် အတော်မြင့်နေပြီ၊ ကျွန်မတို့ ထမင်းစား
ကြမယ်”

ဖူးယို့တာက ကမန်းကတန်း ထလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ... သမီး ထမင်းပွဲ ပြင်လိုက်ပါဦးမယ်”

ယင်းအချိန် ဖူနိုင်ဆင်းကလည်း ထရပ်လိုက်လေသည်။

“မမ ... ကျွန်တော်လည်း မမနဲ့ ထမင်းပိုင်းခူးပေးမယ်”

ဖူယို့တာက သူ၏ပါးကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေသည်။

“မောင်လေးက တကယ်လိမ္မာတာပဲကိုး၊ လာ ... မမနဲ့

အတူ ထမင်းပွဲပြင်ကြမယ်”

ဖူချင်းလွေနှင့် ကျင်းမေတို့သည် လိမ္မာရေးခြားရှိသော သားနှင့်သမီးတို့ကို ကြည့်ကာ ကြည်နူးစွာ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

ဖူယို့တာသည် ဖူနိုင်ဆင်း၏ လက်ကို ဆွဲကာ နောက်ဘက် အဆောင်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရဟန် ဖြင့် ဖခင်ဖြစ်သူအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ ... သမီးကို ဖေဖေရဲ့ ဗျပ်စောင်းက ဘယ်လောက် အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ ပြရမယ်နော်”

ဖူချင်းလွေက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

“အေးပါ သမီးရယ် ... ဖေဖေပြပါမယ်”

ကျင်းမေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သမီးကတော့ ဖအေလိုပဲ ... လက်နက်ဆန်းဆိုရင် တကယ်ဝါသနာပါတာပဲ”

ဖူချင်းလွေက ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့သမီးက ငါ့လို လျှမ်းလျှမ်းတောက်တဲ့ သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်”

ကျင်းမေက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူက တစ်နေ့တစ်နေ့ ရှင်သင်ပေးထားတဲ့ အတွင်းအား လေ့ကျင့်တဲ့ပညာကို အချိန်ရှိသမျှ လေ့ကျင့်နေတော့တာပဲ”

ဖူချင်းလွေက အလွန်ကျေနပ်စွာ ပြုံးရင်း ...

“ကောင်းတယ် ... သူက အခုလို ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်သွားမယ်ဆိုရင် တစ်နေ့မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

ကျင်းမေက တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ဖူယွီတာက အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကာ ဤသို့ ပြောလိုက်၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ ... ထမင်းစားကြစို့၊ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ”

ထို့နောက် သူတို့မိသားစုသည် နံနက်စာထမင်းကို တပျော်

တပါး စားသောက်ကြလေတော့သည်။

မွန်းတည့်ချိန် ဖြစ်သည်။

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ သစ်ပင်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိပြီး ကျိုး
တိုးကျဲ့တဲ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိပြီး ကွေ့ကောက်သော လမ်းက
လေး၏အဆုံးတွင် လွင်ပြင်တစ်ခု ရှိနေသည်။

လွင်ပြင်ထဲတွင် သေသပ်စွာ ဆောက်ထားသည့် အိမ်
ကလေး တစ်လုံးရှိပြီး အိမ်ရှေ့တွင် လူလေးယောက် ရပ်တန့်နေ၏။

အမျိုးသားတစ်ယောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့်
ကလေးနှစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ကား အခြားလူများ မဟုတ်ကြပါချေ။

ဖူချင်းလွေတို့ မိသားစုပင် ဖြစ်သည်။

ယခု သူတို့သည် ထမင်းစားသောက်ပြီး နောက် သမီးဖြစ်
သူ ဖူယိုတာ၏တောင်းဆိုချက်အရ ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်း၏အစွမ်း
ကို ပြသရန် အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဖူယိုတာသည် ဖခင်ဖြစ်သူရှေ့တွင် ချထားသော ဗျပ်စောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။

သူမက မမှိတ်မသုန်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်းကို စတင် တီးခတ်လိုက်၏။

ဗျပ်စောင်းကို စတင်တီးခတ်လိုက်သည်နှင့် ငြိမ့်ညောင်းသာယာသောသံစဉ်များ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။

ဖူယိုတာနှင့် ဖူနိုင်ဆင်းတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ အားပေးလိုက်ကြလေသည်။

“ဟေး ... ဗျပ်စောင်းသံက အရမ်းကောင်းတာပဲ”

ယင်းအချိန် ဖူချင်းလွေ၏ လက်ကလေးများက ဗျပ်စောင်းကို လျင်မြန်စွာ တီးခတ်လိုက်ရင်း သူမ ကျင်းမေအား လှမ်းကြည့်ကာ ...

“ကျင်းမေ ... ကလေးတွေကို အနည်းဆုံး ဝါးတစ်ရိုက်အကွာကို ခေါ်သွားစမ်း”

ကျင်းမေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ဖူချင်းလွေက အတွင်းအားကို အသုံးပြုကာ ဗျပ်

စောင်းကို တီးခတ်လိုက်လျှင် အသက်အရွယ်ငယ်ရွယ်လှသော
ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိမှာကို စိုးရိမ်၍ ယခုကဲ့သို့ ပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်သည်။

သူမက ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝါးတစ်ရိုက်အကွာသို့
ဆုတ်ခွာခဲ့လေသည်။

ယင်းအချိန်မှာပင် ...

ဖူချင်းလွေ၏ဗျပ်စောင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသော သံစဉ်များ
သည် သာယာငြိမ်ညောင်းသောသံစဉ်မှ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသော
သံစဉ်အဖြစ် ပြောင်းလဲထွက်ပေါ်လာ၏။

ရုတ်ခြည်းပင် သစ်ပင်များမှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလာပြီး ...

‘ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း’

သစ်ပင်သုံးပင်က ပြိုလဲကျသွားလေသည်။

ဖူယိုတာနှင့် ဖူနိုင်ဆင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ထိတ်လန့်
သွားကြလေသည်။

ကျင်းမေသည် ဗျပ်စောင်းအား တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင်ပမာ
မျက်လုံးပြူး၍ စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြထိတ်လန့်သည့် ဟန်မူရာ
များ ပေါ်လွင်နေလေသည်။

ဖူချင်းလွေက ဗျပ်စောင်းကို ဆက်လက် တီးခတ်ခြင်းမပြုဘဲ ချက်ချင်းကြီးကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

သူသည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးကာ ဗျပ်စောင်းအား ကြည့်နေကြသော ကျင်းမေတို့သားအမိသုံးယောက်အား ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ကဲ ... ဒီဗျပ်စောင်းရဲ့အစွမ်းကို တွေ့ကြပြီ မဟုတ်လား”
ထိုစဉ် ကျင်းမေက ဝန်းကျင်အား မျက်လုံးဝေ့ကြည့်လိုက်၏။

သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း စသည့် ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်နေသည်။

သူမက ဖူချင်းလွေထံသို့ ကမန်းကတန်း လျှောက်လာကာ
“ဖူချင်းလွေ ... ရှင်က ဒီလောက်အစွမ်းထက်တဲ့ ဗျပ်စောင်းကို တီထွင်နိုင်တာ ချီးကျူးစရာပါပဲ ... ဒါပေမဲ့”

ဖူချင်းလွေက လက်ကာပြလိုက်၏။ သူက သူမအား စိုက်ကြည့်ကာ

“မင်းက ဒီဗျပ်စောင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို လူတွေသိသွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်ပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ကျင်းမေက ခေါင်းကို လေးလေးကြီး ညိတ်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖူချင်းလွေက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

ပြီးတော့ ...

“မပူပါနဲ့ကွာ ... ကျုပ်က ကျုပ်တီထွင်တဲ့လက်နက်တွေကို သတင်းပေါက်ကြားမှာစိုးလို့ အခုလို လွှဲပြင်မှာ လာပြီး ဒုက္ခခံနေတာပေါ့”

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

“နောက်ပြီး မကြာခင်မှာဘဲ တုလျှံ ပြန်ရောက်လာတော့ မယ်လေ၊ သူနဲ့အတူ ဘုရင့်စစ်တပ်လည်း ပါလာလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့က ဒီဗျပ်စောင်းကို သူတို့နဲ့အတူ ထည့်ပေးလိုက်ရုံပါပဲ”

ကျင်းမေက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။ သူမသည် ဗျပ်စောင်းကို ကြည့်ကာ အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိရဘဲ ရင်ထဲ၌ လေးလံနေမိလေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ဖူချင်းလွေကိုကြည့်ကာ မိမိ၏ ခံစားချက်အား ပြောပြလိုက်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မကတော့ ဒီဗျပ်စောင်းကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေမိတယ်”

ဖူချင်းလွေက ဘဝင်မကျဖြစ်သွားမိ၏။ သူက ကျင်းမေ

အား မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်ကာ ...

“နေပါဦး ... မင်းက ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ”

ကျင်းမေက ခေါင်းတစ်ချက် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်မှန်း မသိပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မက ဒီဗျပ်စောင်းကို

ကြည့်ပြီး မကောင်းတဲ့နိမိတ်ဆိုးတွေကို ခံစားနေရသလိုမျိုးပဲ”

ဖူချင်းလွေ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ကျင်းမေနှင့်ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်သုံး

နှစ်ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ ကျင်းမေသည် အလွန်သတ္တိကောင်းပြီး မည်

သည့်အခါမှ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ယခုမူ သူမက ဤဗျပ်စောင်းကို ကြည့်ကာ စိုးရိမ်ခြင်း

ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ဖူချင်းလွေက ကျင်းမေ၏ ပခုံးအား သိုင်းဖက်ကာ

နှစ်သိမ့်လိုက်ရလေသည်။

“ကျင်းမေရယ် ... ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ တုလျှံက နောက်

နှစ်ရက်ဆိုရင် ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းက ဒီဗျပ်

စောင်းအတွက် စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့တဲ့အပြင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့

ကောင်းချီးပေးမှုကိုပါ ရရှိဦးမှာပါ”

ကျင်းမေက ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ပါ။

သူမက သမီးနှင့်သားကို ပခုံးဖက်ကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့
လေသည်။

ဖူချင်းလွေကလည်း သူမတို့သားအမိနောက်မှ ဗျပ်စောင်း
ထည့်ထားသော အနီရောင်သေတ္တာရှည်လေးကို ဝိုက်ကာ အိမ်ပေါ်
သို့ တက်ခဲ့လေတော့သည်။

ညည့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည်။
နီးကျင်တစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။
ဖူချင်းလွေ၊ ဖူယွီတာနှင့် ဖူနိုင်ဆင်းတို့သည် နှစ်ခြိုက်စွာ
အိပ်ပျော်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျင်းမေတစ်ယောက်ကမူ အိပ်စက်နိုင်ခြင်း မရှိ
သေးပါချေ။

ယနေ့ည သူမ၏ရင်ထဲတွင် မကောင်းသော နိမိတ်ဆိုးများ
ကိုသာ ခံစားနေမိလေသည်။

သူမသည် သတ္တိနည်းသော မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် သမီးနှင့်သားလေးတို့မှာ အရွယ်မရောက်သေးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စိုးရိမ်နေမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မနက်လင်းသည်နှင့် မောင်နှမနှစ်ယောက်အား ယောက်မဖြစ်သူ ဖူကျင်းပင်းထံတွင် သွားရောက်အပ်နှံထားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ဖူကျင်းပင်းသည် ဖူချင်းလွေကဲ့သို့ပင် လက်နက်ပါရဂူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သိုင်းပညာအလွန်အဆင့်မြင့်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူမက မောင်ဖြစ်သူ ဖူချင်းလွေကဲ့သို့ သိုင်းလောကနှင့် ရှုပ်ထွေးပတ်သက်ခြင်းမပြုဘဲ လိုက်ကျုံးမြို့ပြင်ရှိ ဝါးရုံတောထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေထိုင်လေသည်။

ကျင်းမေက သူမထံသို့ ကလေးနှစ်ယောက် ပို့ဆောင်ထားပါက မည်သည့်ရန်သူကိုမှ ဂရုစိုက်စရာ မလိုပါချေ။

ကျင်းမေသည် ယင်းသို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ် သက်သာရာရသွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် နံနက်စောစော ခရီးထွက်နိုင်ရန်အတွက် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ယင်း တဒင်္ဂအချိန်လေးမှာပင် ရုတ်တရက် မြင်းခွာသံများ ကြားလိုက်ရ၏။

မြင်းခွာသံသည် အဝေးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ နားစွင့်နေစဉ်မှာပင် မြင်းခွာ သံသည် ပို၍ပို၍ နီးကပ်လာပြီး မိမိတို့အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်တန့်သွားလေ သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် လူတစ်ယောက် ပြေးလွှားသံ၊ တံခါး ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သံကို ဆက်တိုက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် တံခါးကို ထုရိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

ထို့ကြောင့် ကျင်းမေ ရင်တိတ်သွား၏။ သူမက ဖူချင်းလွေ အား လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဖူချင်းလွေက မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ နားစွင့်နေသည်ကို တွေ့ မြင်ရသည်။

‘ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း’

တံခါးကို ထုရိုက်သံမှာ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေဆဲပင်။ ဖူချင်းလွေက ငေါက်ခနဲထထိုင်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

သူ့အသံက ပတက်တည်ငြိမ်နေလေသည်။ တံခါးအပြင် ဘက်မှ လူတစ်ယောက်၏အသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“သခင်ကြီး သခင်ကြီး ... ကျုပ် တုလျှံပါ၊ တံခါးအမြန်
ဖွင့်ပေးပါ၊ သိပ်အရေးကြီးနေတယ်”

တုလျှံ၏အသံသည် ထိတ်လန့်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း ခံစားမှုများ
ရောယှက်နေသည်။

ဖူချင်းလွေ ထပ်မံစဉ်းစားခြင်းပင် မပြုတော့ဘဲ အိပ်ရာမှ
လူးလဲထကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာ၏။

သူနှင့်အတူ ကျင်းမေကလည်း လိုက်ပါလာသည်။

ဖူယိုဝှာသည် အိပ်ရာမှနိုးလာကာ လူးလဲထ၍ အခန်းဝ
တွင်ရပ်ကာ အခြေ အနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ယင်းအချိန် ဖူချင်းလွေက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။
သူက တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်က
သူ့ဘက်ကို လဲပြိုကျလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

သူက ကမန်းကတန်း ဆီးကြိုကာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်၏။

ထိုလူသည် သူက ဗျပ်စောင်းလက်နက်ဆန်းကို ဘုရင်ထံ
တွင် ဆက်သရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များအား သတင်း
ပို့ခိုင်းလိုက်သည့် အိမ်တော်ထိန်းကြီးတုလျှံပင် ဖြစ်လေသည်။

တုလျှံ၏ ရင်ဝတွင် ဓားဒဏ်ရာတစ်ချက် ရရှိထားသည့်
အပြင် ဝမ်းဗိုက်တွင်လည်း ဓားမြှောင်တစ်လက်က စိုက်ဝင်နေ၏။

သူက ဖြူဖပ်ဖြူရော်မျက်နှာပြင် ဖူချင်းလွေအားမော့ကြည့်ကာ မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲနေလေသည်။

တုလျှံသည် ရန်သူများ၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခံရကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

ဖူချင်းလွေက သူ့အား ပွေ့ချီထားရင်းမှ ...

“တုလျှံ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

တုလျှံ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းသော ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာလေသည်။ တုလျှံက ဖူချင်းလွေအား ဒူးထောက် ဂါရဝပြုလိုက်ရင်း ...

“သ သခင်ကြီး ... ကျုပ်ကိုသတ်ပြီး ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးကြပါ”

ကျင်းမေ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ သူက ဖူချင်းလွေအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဖူချင်းလွေက တုလျှံအားကြည့်ကာ ခေါင်းတွင်တွင်ခါယမ်း လိုက်သည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူး ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လာတာလဲဆိုတာကို အရင်ဆုံး ပြောပြစမ်းပါဦး”

တုလျှံ၏မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ သွင်သွင်ကျဆင်း

လာလေသည်။

သူက ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှုကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ကြမ်းပြင် နှင့်နဖူးပြင်အား အကြိမ်ကြိမ် တိုက်ချလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဝမ်းဗိုက်မှ နီရဲသောသွေးများက ပို၍ပို၍ စီးကျ လာလေသည်။

ဖူချင်းလွေက ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်၏။ သူက တု လျှံအား ဆွဲထူကာ ...

“တုလျှံ ... ရှင်းရှင်းပြောစမ်း”

ဟု မေးလိုက်သည်။

တုလျှံက ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် မဝံ့မရဲဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က လောင်းကစားမက်မိလို့ သခင်ကြီးရဲ့ ဗျပ် စောင်းလက်နက်ဆန်းသတင်းကို ငွေတစ်ထောင်နဲ့ သတင်းရောင်း သမားဆီမှာ ရောင်းစားခဲ့မိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အခု ဂိုဏ်းအသီးသီး က လူတွေက ဒီသတင်းကိုရပြီး ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားကြ ပါတယ်”

သူက ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော့်ရဲ့ အသုံးမကျမှုကြောင့် မကြာခင်